

MÓN QUÀ VALENTINE CUỐI CÙNG

Tờ tháng Hai vẫn mang cái lạnh khe khẽ, như một lời nhắc nhở về những ngày Lễ Tình Nhân đã qua. Ngồi bên cửa sổ, nhìn những đôi tình nhân dắt nhau trên đường, tôi không thể ngăn được cảm giác nhớ thương người đã xa.

Ngày 14/2/1985, đúng 40 năm trước, tôi có ca trực làm AOD (Administrative Officer of the Day) từ 4 giờ chiều đến 8 giờ sáng hôm sau tại bệnh viện quân đội Hoa Kỳ, Moncrief Army Medical Activity (MAMA), Fort Jackson, SC. Khi ấy, tôi đã gia nhập ngành Y của Lục quân Hoa Kỳ được 5 năm và mang cấp bậc đại úy. MAMA cũng là nhiệm sở đầu tiên của tôi sau khi hoàn thành khóa huấn luyện quân sự và khóa Thực tập Dinh dưỡng gần hai năm.

Hôm đó, tôi tranh thủ hoàn thành công việc sớm hơn thường lệ và xin phép về nhà lúc 2:00g chiều để có thể trở lại bệnh viện nhận ca trực AOD lúc 4:00g chiều. Nhà tôi nằm trong khu cư xá sĩ quan, cách bệnh viện chỉ một dặm, nên tôi nhanh chóng về nhà chăm sóc mẹ chồng đang bị cảm (mẹ chồng tôi bị bệnh tiểu đường, áp huyết cao, bệnh tim, và bệnh thận), giúp bà uống thuốc và tiêm insulin. Sau đó, tôi nấu sẵn bữa cơm chiều cho bố mẹ chồng và chồng con, rồi vội vã trở lại bệnh viện nhận ca trực trước khi chồng và con tôi đi làm và đi học về.

Đêm hôm đó, tôi rất bận rộn với trách nhiệm AOD. Ngoài những công việc thường trực, tôi còn lo thủ tục hành chính cho một binh sĩ tự tử bằng thuốc độc cần cấp cứu và hai bệnh nhân qua đời. Mãi đến gần 11 giờ đêm tôi mới có cơ hội trở về phòng trực để nghỉ ngơi, người mệt nhoài và bụng đói meo vì từ trưa đến giờ chưa được ăn gì. Khi mở cửa phòng, tôi sững sờ ngạc nhiên khi thấy chồng tôi đã ngồi đó từ bao giờ. Bên cạnh anh là một lọ hoa với 12 đóa hồng nhung đỏ thắm, một hộp kẹo chocolate và bữa cơm chiều tôi đã nấu sẵn ở nhà. Anh đứng dậy, dịu dàng ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng hôn tôi và nói: “Happy Valentine vợ yêu của anh, chắc em mệt lắm. Anh đã mang hoa và cơm tối đến cho em đây. Anh đã đợi em từ lúc 7:00g tối để mình cùng ăn cơm với nhau...”

Tôi ngồi ăn cơm với chàng mà nước mắt cứ ứa ra vì lòng cảm động nghẹn ngào và hạnh phúc. Chúng tôi đã lấy nhau được 16 năm, có với nhau ba con 11, 13, và 15 tuổi, đã định cư ở Mỹ được 10 năm sau ngày miền Nam Việt Nam bị mất vào tay Cộng sản. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi nhận được hoa hồng trong ngày Lễ Tình Nhân từ chàng. Tôi biết không phải vì anh không yêu tôi – trái lại anh thương yêu tôi tha thiết – mà vì phong tục Việt Nam không có ngày lễ này, anh luôn cho rằng lòng yêu thương chân thành từ trái tim mới là điều đáng quý. Tôi cũng đã quen tính anh, không vì điều này mà buồn giận, cũng không mong nhận hoa hồng vào ngày Valentine.

Nhưng tôi nào ngờ đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng anh tặng hoa hồng cho tôi vào ngày Lễ Tình Nhân. Chỉ vài tháng sau đó, định mệnh cướp anh ra khỏi đời tôi vào ngày Lễ Độc Lập Hoa Kỳ 4/7/1985, khi anh cố gắng cứu bốn đứa bé (trong đó có con gái út của tôi) bị sóng ngầm cuốn xa trong lần picnic cùng bạn bè bên bờ biển Folly Beach, Charleston, SC.

Sau khi chàng mất đi, trong ngày Lễ Tình Nhân năm sau, tôi đã mua 12 đóa hồng nhưng đặt trên bàn thờ và mộ chàng. Đêm ấy, lần đầu tiên chàng hiện về trong giấc mơ...

CHIÊM BAO

*Trong giấc mơ anh trở về mờ ảo
Dáng anh gây tóc rối mắt hư hao
Anh nhìn em không nói một lời nào
Và cứ thế anh dần dần tan biến...*

*Trong khói sương dáng anh mờ ẩn hiện
Em nghẹn ngào níu kéo bóng hình anh
Một tí thôi tí nữa đừng đi nhanh
Xin anh đó xin anh đừng đi vội...*

*Anh mờ dần tia mắt anh bối rối
Lẫn ngậm ngùi chua xót và yêu thương
Anh đi rồi em ôm lấy mùi hương
Đừng tan mất xin hương đừng tan mất... –phamphanlang*

CHIÊM BAO

- Thơ PhạmPhanLang
- Nhạc Mộc Thiên
- Ca sĩ Hương Giang

Đã 40 năm qua rồi, nhưng mỗi năm vào ngày Lễ Tình Nhân, tôi lại hồi tưởng ký ức xưa và lòng dạt dào tưởng nhớ đến người chồng yêu quý với nụ hôn dịu dàng, vòng tay ôm thắm thiết, và những đóa hồng nhưng đỏ thắm chàng tặng tôi trong ngày Valentine.

phamphanlang
14/2/2025

The Last Valentine's Gift

The chilly air of February still lingers, a subtle reminder of past Valentine's Days. Sitting by the window, watching couples strolling down the street, I can't help but be overwhelmed with memories of the one I lost.

On February 14, 1985, exactly forty years ago, I was on duty as the Administrative Officer of the Day (AOD) from 4:00 PM until 8:00 AM the next day at the Moncrief Army Medical Activity (MAMA) hospital at Fort Jackson, SC. At that time, I had been serving in the U.S. Army Medical Corps for five years and held the rank of Captain. MAMA was my first assignment after completing Army Basic Officer Training and Army Dietetic Internship for almost two years.

That day, I finished my patient care duties earlier than usual and was granted permission to go home at 2:00 PM so I could return to the hospital in time for my AOD shift at 4:00 PM. My house was located in the officers' housing area, just a mile from the hospital, allowing me to quickly return home to tend to my mother-in-law, who was ill. I gave her medication, administered her insulin shots (she had diabetes, high blood pressure, heart, and kidney disease), and prepared dinner for my in-laws, husband, and children. Then, I hurried back to the hospital before my husband and children returned home from work and school.

That night, I was extremely busy with my AOD responsibilities. Besides routine duties, I had to handle the administrative procedures for a soldier who attempted suicide by poisoning and required emergency care, as well as two patients who passed away. It wasn't until nearly 11:00 PM that I finally had a chance to return to the on-call room to rest. I was utterly exhausted and starving, having not eaten since noon. When I opened the door, I was stunned to see my husband sitting there, waiting for me. Beside him was a vase with twelve vibrant red roses, a box of chocolates, and the dinner I had prepared earlier. He stood up, gently embraced me, kissed me softly, and said, "Happy Valentine's Day, my love. You must be exhausted. I brought you flowers and dinner. I've been waiting since 7:00 PM so we could eat together."

Tears streamed down my face as I ate with him, overwhelmed by emotion and happiness. We had been married for sixteen years, had three children aged 11, 13, and 15, and had been living in the U.S. for ten years after the fall of South Vietnam to the Communists. This was the first time he had ever given me roses on Valentine's Day. It wasn't that he didn't love me—on the contrary, he loved me deeply. However, in Vietnamese culture, Valentine's Day was not a common tradition, and he always believed that genuine love

from the heart mattered more than gifts. I had long understood this about him and never felt upset about not receiving flowers on Valentine's Day.

But little did I know that this would be the first and last time he would ever give me roses on Valentine's Day. Just a few months later, fate took him away from me on July 4, 1985. He lost his life trying to save four children (including our youngest daughter) who were swept away by an undertow during a beach picnic with friends at Folly Beach, Charleston, SC.

The following Valentine's Day, I bought twelve red roses and placed them on his altar and grave. That night, for the first time, he appeared in my dreams...

A Dream

*In my dream, you return in misty glow
Thin and frail, your hair unkempt, eyes full of woe
You gazed at me, yet spoke no word
And slowly, you faded, like a drifting bird...*

*Through misty haze, your form appears so slight
I reach for you but you drift out of sight
Just a moment, don't step so far, so fast
Please, my love, don't let this moment pass...*

*Your tender eyes, so full of love and pain
A touch of sorrow, a longing deep, ingrained
You fade away, just fragrance left behind
Oh, dearest scent, please linger for all time... —phamphanlang*

Forty years have passed, but every Valentine's Day, I find myself reliving that memory, my heart swelling with remembrance of my beloved husband—the gentle kisses, the warm embrace, and the deep red roses he gave me on that one unforgettable Valentine's Day.

Nguồn: Internet eMail by ppl chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, February 14, 2025
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*